

Una ficció sense Murakami

Encara que a la majoria de la gent que té responsabilitats culturals els costi de creure, la gent que escriu són persones i, igual que molts d'ells en un altre temps –però diferentment que molts d'ells en els resultats–, han aspirat també a viure de la seva feina. De fet, pràcticament tots han pensat durant uns anys que se'n sortirien. De fet, també, aquesta ficció de poder viure d'escriure té sovint molt més èxit entre la gent que escriu que qualsevol de les novel·les que es publiquen. Comença com un desig, es converteix en un objectiu i acaba essent una llegenda. I, com totes les llegendes, sempre hi ha algú altre en algun altre lloc –en el nostre cas, normalment un escriptor estranger– que acaba aconseguint-ho. Jo, la veritat, no he conegut mai ningú que escrivint en català acabés vivint dels seus llibres. N'he conegut uns quants que hi han estat a prop, força més que deien que en vivien, i molts més encara que es pensaven que ho aconseguirien. A mi tampoc no m'ho va dir ningú, però, ara que la crisi ho ha anat fent més difícil i que ajuntaments, biblioteques i entitats de tot tipus van acostu-

Un accent més literari

Esperem amb molta il·lusió els nous llibres de la nova etapa de l'Editorial Accent. Si tot va tal com han previst, els dos primers –l'un de Zola i l'altre de Heinrich von Kleist– sortiran al desembre. Per Sant Jordi, n'anuncien un de Thomas Mann i els *Diaris* de Katherine Mansfield. Penso en Mercè Rodoreda: hauria anat corrents a comprar aquests *Diaris*.

mant-se que els escriptors facin xerrades, presentacions o conferències de franc, val la pena dir als que tot just comencen –i ja sé que també s'hauria de fer el mateix amb qualsevol persona que tingui qualse-

vol altra vel·leïtat artística– que a la curta o a la llarga les seves sortides professionals passaran per l'ensenyament, pel periodisme, pel funcionariat, per la política, pel patrimoni personal i per la bona voluntat de la seva parella. Escric això pensant en Alba Dalmau Viure, l'última guanyadora del premi Recull de narració gràcies a *Volenska*, que es va imposar entre 55 originals més. Ella, com jo en el meu temps i com altra gent que també han obtingut aquest reconeixement, va dir que havia guanyat un premi important. Deu pensar que ha fet un pas més en la seva carrera literària. I és així, però és un pas que té moltes més garanties de dur-la cap a la segona feina i cap a l'estrès que no pas cap a la professionalització. Potser ja ho hagi començat a sospitar en veure el tractament –escàs– dels premis Recull que va aparèixer en alguns –només alguns– mitjans de comunicació. Segons a qui coneixia el periodista que havia redactat la notícia es destacava un guanyador o un altre d'aquests premis. Que jo sàpiga, a ella no la va destacar ningú, tot i que era la que havia obtingut el guardó més important. L'he buscada per Internet i una de les primeres coses que he trobat és una carta que va escriure a *La Vanguardia* fa uns anys on deia que havia volgut sentir Haruki Murakami a la Biblioteca Jaume Fuster de Barcelona, però que havia hagut de quedar-se al carrer, juntament amb dues-centes cinquanta persones més. Doncs això, Alba: a fora, hi som tots. Que no t'enganyin. Però, per sort, compto que ja deus saber que la literatura no són els diners, sinó la passió d'escriure.